

има едно голѣмо езеро, побистро отъ сълза. Туй езеро ако потече надоле, ще се напои съ благодатъ цѣлата равнина. Ще се разеленѣятъ дърветата, ще зашумятъ ливадитѣ, а хората ще запѣятъ като птици. Дò лѣто жито ще рукне отъ нивята. Твоитѣ храбри войници се готвятъ за бой. Хиляди обсадни машини, каменометници, стрелометници, огнеметници, желѣзни костенурки, копия и мечове изковаха твоитѣ изкустни ковачи. Столицата на гърцитѣ ще закрие въ ужасъ очи съ две ржце, когато чуе тропота на нашитѣ коне. Господарю, все пакъ мене ми е тежко. Когато замине, кому ще оставимъ ония

две малки българчета, съ напуканитѣ отъ жажда устни? Кой ще напои пометената отъ вѣтрове и суша равнина?

Замисли се младиятъ ханъ Омуртагъ. Облакъ затъмни челото му. Подпрѣ глава съ тежката си дланъ и цѣла нощъ не спа.

А на утрото, когато слънцето окжпа Мадарската крепостъ и богъ Икушъ се вдигна къмъ вишното небе, ханътъ излѣзе съ разведренъ погледъ отъ шатрата си. Той заповѣда да засвирятъ роговетѣ, събра неброимата си войска и я поведе не къмъ стениѣ на Константиноплъ, а къмъ езерото на планината Хемъ, да разсѣче пжтъ за водата и напои жьдната земя на своя народъ.

А. Каралийчевъ

ПУСТО Е

Пусто е въвъ кжщи,
въ кжщата ни стара,
тато ми се мръщи,
баба ми се кара.

Нѣма го телето,
що роди се лѣте,
нѣма го пѣтлето
съ бѣло на крилетѣ!...

Тази сутринъ рано,
рано дѣдо стана,
та да ги закара
съ време на пазара.

Тжжно е въвъ кжщи,
сякашъ има болень.

Шаро е намръщенъ,
Мурджо недоволенъ.

Самъ-самичъкъ тичамъ,
обикалямъ двора,
въ курника надничамъ,
спра се предъ обора.

А като погледнахъ
татъкъ край полето,
сякашъ прѣсти ледни
свиха ми сърдцего —

дѣдо се завръща
самъ-самичъкъ въ кжщи.

Калина-Малина